

Princezny
a zvířátka
Ukradené krystaly

Paula Harrisonová

Princezny a zvířátka

Ukradené krystaly

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Paula Harrisonová

Princezny a zvířátka: Ukradené krystaly – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

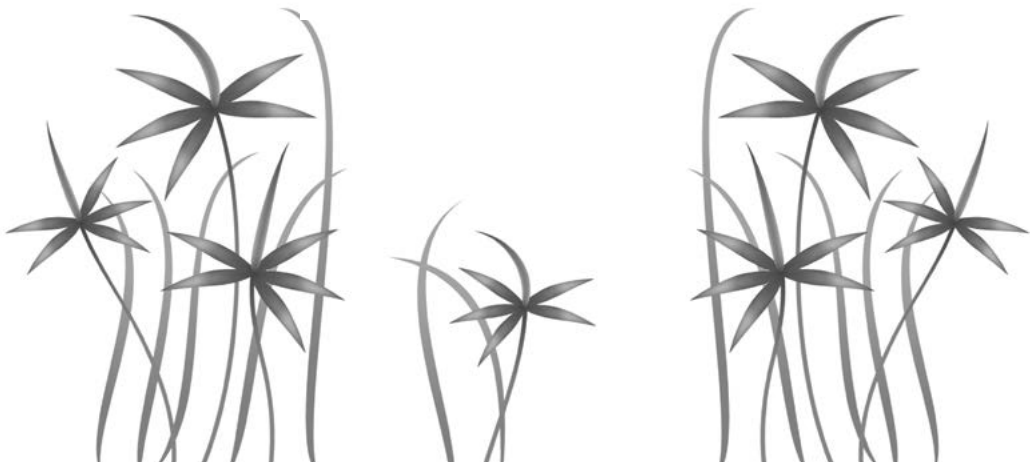
Princezny
a zvířátka
Ukradené krystaly

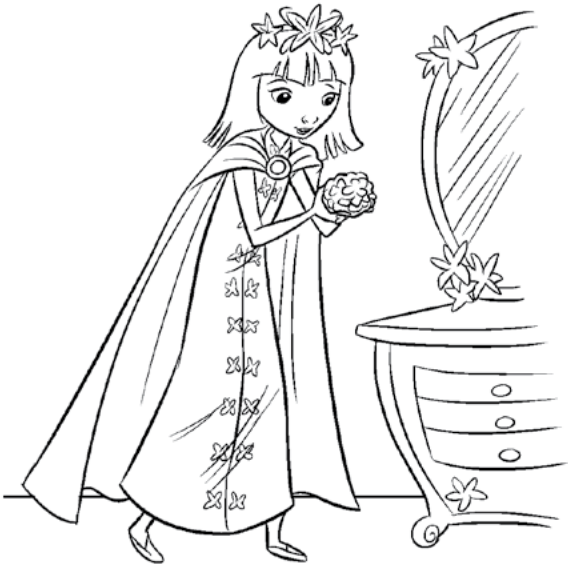

Paula Harrisonová

CPress
Brno
2018

Princezny
a zvířátka
Ukradené krystaly

Kapitola 1

Mistr

brusič

Princezna Džaminta uháněla po schodech, až za ní dlouhý zelený plášť divoce vlál. Vběhla do svého pokoje, svlékla si ho a hodila na postel. V hnědých očích jí jiskřilo.

Právě se byla podívat na malé mládě pandy, které žilo se svou matkou na Mlžné hoře. Byl to nesmírně roztomilý tvoreček s velkýma

černýma očima a heboučkým bílým bříškem.
Kéž by tak u něj mohla zůstat celý den!

Džaminta se rychle oklepala. Musí na to malé přestat myslet! Měla teď na práci něco důležitého.

Prispěchala k toaletnímu stolku a zvedla malý kousek bílého kamene, který ležel před zrcadlem. Byl čas učinit s přírodním krystalem něco neobyčejného.

Vyrobila ho sama tak, že slepila dohromady spoustu maličkých krystalků. Zatím nijak zvláště nevypadal. Jakmile se však do něj pustí se svým nářadím na výrobu šperků, promění se v nádherný klenot, který se bude dokonale hodit jako dárek k narozeninám jejího dědečka. Musela si ale pospíšet! Narozeniny budou už zítra a každou chvíli se sem začnou

sjíždět královské rodiny z celého širého světa, aby je oslavily.

Rozbalila sadu nářadí na výrobu šperků a vybrala si malé stříbrné dláto. Naklonila se ke krystalu a do obličeje jí napadaly hladké černé vlasy. Položila krystal na stolek a poklepala do dlátka maličkým kladívkem. Potřebovala vyhladit hrany a dát krystalu nový tvar.

Snad by ho mohla opracovat do tvaru srdce, aby vypadal jako slavné Onické srdcové krystaly, které jejímu dědečkovi kdysi patřily. Slavné klenoty už před mnoha lety záhadně zmizely, ale dodnes o nich mluvilo celé království.

Poklepala do kamene větší silou. Odštíply se z něj jemňoučké bílé vločky a poprášily toaletní stolek. Krystal však i dál vypadal stejně hrubě a tvrdošijně se odmítal začít lesknout.

Džaminta se zakabonila. Proč je to tak těžké? Nebyla přece žádná začátečnice – šperky vyráběla už mnoho let. Vyrobila dokonce speciální prsteny, kterými se s ostatními Princeznami Záchranářkami navzájem svolávaly, když potřebovaly pomoct. Při vzpomínce na Emilku, Klarabelu a Lulu se Džaminta musela usmát. Daly si společný tajný slib, že budou vždycky pomáhat zvířátkům, která se ocitnou v potížích. A Džaminta byla velice hrdá na to, že její kouzelné šperky hrály při záchraně zvířátek důležitou roli.

Sevřela dlátko pevněji v ruce, znovu ho přiložila ke krystalu a třikrát energicky ťukla do kladívka. Ozvalo se loupnutí a po celém boku kamene se rozběhla ošklivá rozeklaná puklina. Džaminta zalapala po dechu. Ude-

řila do krystalu příliš tvrdě. Jak mohla být tak hloupá?

Měla ten šperk začít vyrábět už dávno, místo aby trávila veškerý čas s pandím mládětem. Teď už ale bylo pozdě: speciální dárek pro dědečka nestihne vyrobit. Protřela si oči hřbetem ruky. Šperk byl zničený. Leda že by... snad... Mám by zapomněla na jediného člověka, který by jí ještě mohl pomoci.

Zahodila náradí a rozběhla se z pokoje s kamenem sevřeným v dlani. Rychle jako kamzík zdolala pět křídel schodiště. Minula kuchyně, odkud jí řinkot kastrolů oznámil, že královský banket se nezadržitelně blíží.

Prohnila se velkou síní, kde její maminka právě vrstvila jedno na druhé celkem dvanáct pater ohromného narozeninového dortu.

Na příjezdové cestě prokličkovala mezi služebnictvem, které rozvěšovalo mezi stromy rudé a zlaté papírové lucerny.

Přípravám na oslavu ale Džaminta nevěnovala pozornost. Zamířila rovnou ke vstupnímu schodišti a vydala se po klikaté stezce. Zastavila až před dřevěným přístřeškem v nejbližším koutě zahrady. Zevnitř vycházelo kovové cinkání a z oken zářilo měkké oranžové světlo. Tady pracoval mistr brusič klenotů, člověk, který o výrobě šperků věděl víc než kdokoli jiný v celém království.

Džaminta zatukala na dveře.

Otevřel je malý mužík s kulatými brýlemi a hned se uklonil. „Dobré odpoledne, princezno Džaminto. Ty se nechystáš na oslavu? Myslel jsem, že dnes dorazí všichni královští

hosté.“ Odstoupil ode dveří, aby nechal Džamintu projít dovnitř.

„Měli by tu být každou chvíli,“ přikývla Džaminta. „Ale já jsem se právě snažila dokončit dárek pro dědečka, když se stala hrozná věc.“ Zvedla dlaň a ukázala mu nešťastný krystal. Puklina přes celý kámen teď vypadala ještě větší než předtím.

Mistr brusič si od ní vzal hrubě opracovaný klenot a pečlivě si ho prohlížel pod lupou. Džaminta ho úzkostně sledovala. Potom se rychle rozhlédla po místnosti. Dílna byla nabitá ještě více šperky a nástroji, než když tu byla naposlady. Stěny lemovaly police plné náradí a malých kotlíků s leštidlem.

Na podlaze stála otevřená dřevěná truhla, která doslova přetékala všemi rozmanitými

druhy šperků. Byly tu safíry modré jako oceán, smaragdy hrající všemi odstíny zeleného lesa i rubíny rudé jako sám oheň. Zář šperků Džamintě oslnila oči a roztančila dřevěný strop jiskrami barevných světel. Džaminta vzpomínala, jak sem jako malá holčička chodívala každý den, aby se od mistra učila tajemstvím výroby šperků.

„Jaký šperk se to snažíš vyrobit?“ zajímal se mistr brusič.

„Chtěla jsem vyrobit srdce, když má dědeček narozeniny,“ přiznala Džaminta sklesle. „Vždycky říká, že co zmizely Onické srdcové krystaly, království už není jako dřív. Myslela jsem, že by mu udělalo radost, kdybych mu vyrobila právě takový krystal.“

„Už to bude deset let, co Srdcové krystaly někdo ukradl,“ přikývl mistr brusič. „Každický

z nich byl průzračný jako diamant, se zářivým plamínkem přímo uprostřed. Ty šperky měly takovou moc, že dokázaly odhalit pravou povahu srdce člověka.“

Okolo přístřešku se prohnal poryv větru vanoucího z hor. Zpod dveří sem zavanul ledový chlad a okna zalomozila.

Džaminta se kousla do rtu. „Nasbírala jsem spoustu malých krystalků na Měsíčné hoře a slepila jsem je dohromady. Myslela jsem, že to bude vypadat krásně.“

Mistr vložil krystal Džamintě do dlaně a zadíval se na ni přes obroučky brýlí: „Pořád můžeš vyrobit něco jedinečného. Stačí udělat jen jedinou věc.“

Džamintě radostí poskočilo srdce. „A jakou? Co mám udělat?“

„Stačí ponořit ten krystal do Stříbrné řeky.“

Džaminta na něj vykulila oči. „Opravdu? Stačí ho jen dát do řeky?“

Mistr brusič se usmál. „Řeka v sobě skrývá přírodní kouzlo. Nedokáže proměnit žábu v prince ani dýni v královský kočár, ale zato dovede probudit v krystalu jeho přirozený tvar. Jdi tam za úsvitu. V tu dobu je kouzlo nejsilnější.“

„Vyrazím hned ráno.“ Džaminta se celá rozzářila. Představovala si, jak nádherně bude klenot vypadat a jakou bude mít její dědeček radost, až mu ho předá.

Mistr se usmál: „A nezapomeň! O svých krystalech říkej pouze lidem, kterým doopravdy věříš. Krystaly jsou nesmírně drahocenné předměty!“

„To si budu pamatovat,“ přikývla Džaminta. „Děkuji vám!“ Schovala si kámen do kapsy a otevřela dveře. Pak se však ještě ohlédla: „Kdybych tak jen dokázala dědečkovi najít i ty ztracené Srdcové krystaly!“

Mistru brusiči se zamlžily oči, jako by se náhle zadíval kamsi do daleka. „Krystaly jsou plné překvapení. Třeba se nám Srdcové krystaly jednou vrátí.“

Džaminta se ho chtěla zeptat, jak to myslel, ale právě v tu chvíli se od paláce rozezněl pronikavý hluboký zvuk.

Džaminta zatajila dech. To byl přece signál. Královští hosté právě přijíždějí. Brzy se shledá s ostatními Princeznami Záchranářkami!

Kapitola 2

Devadesáté narozeni císaře Čóa

Džaminta se honem vydala zpátky k paláci. V břiše jí začínalo mravenčit. Nemohla ani uvěřit, že řeka má magické schopnosti, přestože si vždycky myslela, že je na ní něco zvláštního. Teď konečně věděla, jak proměnit horský krystal v úžasný šperk, který věnuje dědečkovi k narozeninám.

Její dědeček byl císař Čó, vládce království Onika, a zítra mu bude právě devadesát let. Dvořany čekala spousta her, hodování a ohňostrojů. Džaminta už se nemohla dočkat! Ale ze všeho nejvíc toužila seznámit své kamarádky princezny s nádherným pandím mládětem. Věděla, že z něj budou stejně unešené jako ona.

Ze střechy pagody se znovu rozezněl zvon.

Džaminta se rozhlédla po příjezdové cestě, ale po návštěvnících stále nebylo ani vidu, ani slechu. Vyběhla po palácových schodech a zadívala se k purpurovým horským vrcholům, které se tyčily za řekou. Do půli jejich svahů se táhly husté zelené bambusové lesy a až docela nahoře byly skály holé. Na tvářích ji šimral chladný vánek z hor. Zima ještě nepřišla, ale už brzy horské vrcholky pokryje sníh.

